

Arrest

nr. 91 566 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 februari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pulachaur VDC (Village Development Committee) in Myagdi district en bezit u de Nepalese nationaliteit. Tijdens uw studententijd engageerde u zich voor de Nepal Student Association, een studentenvereniging geaffilieerd aan de Nepali Congress Party (NCP). In het jaar 2056 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1999-2000 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u door de overheid als leraar aangesteld aan de Paulastaya Secondary School in uw geboortedorp. Tijdens het conflict stond uw dorp onder volledige controle van de Maobadi. Politie en leger waren niet langer aanwezig. Uw vader was destijds chef van de ward en voorzitter van de raad van bestuur van de school. Velen meenden dat u uw benoeming had te danken aan de positie van uw vader. Daarnaast was u actief binnen de Nepal Teachers' Association (NTA), een zusterorganisatie van de NCP. In de achtste maand van het jaar 2057 (november-december 2000) werd uw vader ontvoerd door maoïsten. Eerder werd hij reeds door hen onder druk gezet om ontslag te nemen op school. De Maobadi wilden dat ook u zou opstappen. Daarnaast eisten de Maobadi van uw vader dat hij gevechtsopleiding zou geven aan maoïstische strijders. Uw vader had immers nog gediend bij de politie. Indien uw vader zich niet zou schikken naar de eisen van de maoïsten, zouden zij u doden. Op het moment van uw vaders verdwijning bevond u zich in Beni Bazar. Sindsdien verkeert u zonder enig nieuws van uw vader. Op 28/10/2057 (10 februari 2001) werd u van op school door Maobadi meegenomen. U kreeg te horen dat u ondanks hun waarschuwing hen bleef tegenwerken. U werd fysiek en mentaal mishandeld. Indien u uw leven wenste te redden, moest u uw job opzeggen en samen met uw familie de regio verlaten. Na twee of drie dagen lieten zij u gaan. U hield woord en nam ontslag op school en verloor op deze manier uw benoeming door de overheid. U verhuisde met uw familie naar Mallaz Majhphant VDC in het naburige Parbat district. Daar woonde u in de nabijheid van Beni Bazar, de districtshoofdplaats die onder de controle stond van de politie en het leger. Na enige tijd vond u er een job als leraar aan een lagere school in Beni. U bleef politiek actief binnen de NCP en werd benoemd tot secretaris van de NTA voor Myagdi district. In die hoedanigheid behartigde u de belangen van leraars en bemiddelde u in conflicten. U kwam op voor andere ontheemden die hun eigendom en hun job wilden terugvorderen. Op die manier liep u opnieuw in het vizier van de Maobadi. Op 14/10/2068 (28 januari 2012) hield de NTA een driedaagse nationale staking om te ijveren voor vaste contracten, voor de terugkeer van ontheemde leraars naar hun oude jobs en voor het opnemen van private en boarding schools in de nieuwe grondwet. Met betrekking tot dat laatste punt wilden de Maobadi enkel nog overheidsscholen behouden. U had een speech voorbereid die u ten berde wilde brengen op de massameeting op de 15de. Daarin zou u spreken over uw persoonlijk wedervaren, met name over de verdwijning van uw vader, uw ontvoering, het verlies van uw job en woning, en uw gedwongen verhuizing. U was thuis met vrienden uw speech en het programma van de volgende dagen aan het overlopen. Plots hoorde u dat 20 tot 25 Maobadi uw huis omsingelden en van plan waren u te doden. U vermomde zichzelf als vrouw en kon ontsnappen door over de muur rond uw woning te springen. De Maobadi hadden lucht gekregen van de toespraak die u de volgende dag zou houden via posters en pamfletten met daarop het programma. U besepte dat uw leven in gevaar was en verliet nog diezelfde dag het land. U reisde over land naar Delhi om daar nog een tweetal maanden te verblijven. Op 26 februari 2012 nam u het vliegtuig naar Parijs. U reisde in het bezit van uw eigen paspoort, voorzien van een toeristenvisum voor de Schengenzone. U vroeg op 27 februari 2012 asiel aan in België. In geval van terugkeer vreest u gedood te worden door Maobadi.

U bent in het bezit van uw bachelor diploma van uw lerarenopleiding en van drie aanstellingsbrieven van de verschillende scholen waaraan u les gaf. Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog de volgende documenten neer: twee aanbevelingsbrieven, één van Pulachaur VDC en één van Mallaz Majhphant VDC, over uw verblijf aldaar; een attest van lidmaatschap van de Nepali Congress Party; een aanbevelingsbrief van de Nepal Teachers' Association d.d. 5 april 2012 waarin uw activiteiten voor deze organisatie worden bevestigd; en een aanbevelingsbrief van de Human Rights Organization of Nepal (HURON) d.d. 8/12/2068 (21 maart 2012) ter staving van uw problemen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er aan het incident dat uw vluchtaanleiding vormde, namelijk een raid van een groep Maobadi op uw huis om u uit de weg te ruimen wegens uw op til staande toespraak, geen geloof kan worden gehecht. Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt hoe de Maobadi op de hoogte waren van de verklaring die u de volgende dag aan de toehoorders zou voorlezen. U beweerde dat zij hiervan lucht hadden gekregen via de posters en pamfletten die het programma aankondigden. Hoewel u aangaf aan een dergelijke poster of pamflet te kunnen geraken

(CGVS, blz. 11), slaagde u er niet in een dergelijk begin van bewijs neer te leggen, ofschoon de u toegekende termijn van tien dagen intussen ruimschoot verstreken is. Ook de wijze waarop u zou zijn ontsnapt, namelijk vermomd in een kleed over een muur achter uw woning gesprongen terwijl een groep van 20 tot 25 Maobadi uw huis omsingelden (CGVS, blz. 11), is allesbehalve geloofwaardig.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de inhoud van enkele door u aangebrachte documenten geenszins overeenstemt met uw verklaringen. Zo stelt de aanbevelingsbrief van HURON dat uw vader op 28/10/2057 (10 februari 2001) door maoïsten werd ontvoerd en dat hij na 100 dagen werd vrijgelaten. U beweerde daarentegen dat uw vader nog steeds vermist is en dat u zelf op 28/10/2057 (10 februari 2001) door maoïsten ontvoerd werd. Over uw eigen ontvoering wordt in de brief van HURON dan weer met geen woord gerept. Ook de aanbevelingsbrief van Mallaz Majhphant VDC werpt een ander licht op de door u beweerde verdwijning van uw vader. Volgens deze brief zouden zowel u als uw vader in Mallaz Majhphant VDC verbleven hebben. U daarentegen verklaarde dat u sinds de ontvoering van uw vader zonder nieuws van hem verkeert en dat u enkele maanden na zijn verdwijning met de rest van de familie naar Mallaz Majhphant verhuisde (CGVS, blz. 3, 9, 10). Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw ontvoering en uw vaders verdwijning ernstig in het gedrang.

De door u aangehaalde problemen (andere dan uw beweerde directe vluchtaanleiding, waaraan geen geloof kan worden gehecht, cf. supra), met name uw vaders ontvoering, uw ontslag en de verdrijving uit uw dorp, dateren van tijdens het gewapend conflict in Nepal. Sindsdien is de situatie in Nepal evenwel grondig gewijzigd. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is er in Nepal in de jongste jaren een politiek klimaat gegroeid waarbij politieke tegenstanders gewoon met elkaar rond de tafel zitten zonder dat daar gewapende of levensbedreigende conflicten aan te pas komen. Verder blijkt dat de Maobadi de vredesakkoorden van 2006 in grote lijnen zijn nagekomen. Er zijn geen berichten bekend dat de Maobadi zich op systematische wijze buiten de kampen (waarin zij na het conflict werden ondergebracht) zouden hebben vertoond en/of de tactieken van de burgeroorlog (opvorderen en terroriseren van de burgerbevolking) zouden hebben voortgezet. Sporadische incidenten werden overigens uitgebreid belicht in de media.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen doen wijzigen. De brief van HURON en van Mallaz Majhphant VDC kwamen hierboven reeds aan bod. De overige documenten tonen uw verblijfplaatsen, uw studies, uw job als leraar, en uw betrokkenheid bij de NCP en NTA aan, maar dit alles staat voor mij niet ter discussie. Ook aan het feit dat u ontheemd was in Nepal wordt door mij niet meteen getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept de volgende middelen in "Schending van de wet, in het bijzonder van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980; schending van de zorgvuldigheidsplicht".

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de

beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.2. Verzoeker verklaarde dat hij in Nepal over een “citizenship card” en een paspoort beschikte en hiermee ook naar België te zijn gereisd, doch legt deze stukken niet neer. Hij verklaarde deze stukken te hebben afgegeven aan de smokkelaar die hem begeleidde en deze vooralsnog niet te hebben teruggezien. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de bladzijden met identiteitsgegevens. De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker beroep diende te doen op een smokkelaar om met zijn eigen identiteitsdocumenten te reizen, temeer nu hij geen problemen kende met de Nepalese autoriteiten. Verzoeker toont evenmin aan dat de smokkelaar voor hem een visum kon regelen zonder dat hij hiervoor zelf naar de Franse ambassade diende te gaan, noch licht hij toe wat hem hiervan weerhield. Tenslotte ziet de Raad evenmin in dat een ervaren leerkracht die tevens politiek actief was voor de de “Nepal Teachers Association” (NTA), een zusterorganisatie van de Nepali congress party (NCP), zijn documenten zou afgeven aan de smokkelaar louter omdat deze “*zei mij dat ik mijn pp niet bij mij mocht houden, dat het niet goed was*” (gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen, wat zijn geloofwaardigheid aantast en een negatieve indicatie inhoudt voor het asielrelaas.

3.3. Verzoeker verklaart dat hij in Nepal tewerkgesteld was als leerkracht, in de “*Paulastaya secondary school*” in zijn geboortedorp en tevens actief was in de NTA. Zijn vader was vroeger chef van de *ward* en voorzitter van de raad van bestuur van de school. Hierdoor werden ze gevisieerd door de maobadi. Zijn vader werd ontvoerd en sindsdien is verzoeker zonder nieuws over zijn vader. Verzoeker zelf werd fysiek en mentaal mishandeld en gedwongen om met zijn familie de regio te verlaten. Toen hij zijn activiteiten voor de NTA echter voortzette, werd zijn huis omsingeld door 20 of 25 maobadi. Verzoeker kon echter ontsnappen en vluchtte naar Europa.

3.3.1. Verzoeker legde ter adstructie van zijn asielaanvraag zijn bachelor diploma van zijn lerarenopleiding neer, drie aanstellingsbrieven van de verschillende scholen waaraan hij les gaf, een attest van lidmaatschap van de *Nepali Congress*, een aanbevelingsbrief van *Pulachaur VDC*, een aanbevelingsbrief van *Mallaz Majhphant VDC* over zijn verblijf aldaar; een aanbevelingsbrief van de *Nepal Teacher's Association* waarin zijn activiteiten voor deze organisatie worden bevestigd en die hij tevens opnieuw neerlegt bij het verzoekschrift en een aanbevelingsbrief van de *Human Rights Organization of Nepal (HURON)*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers professionele activiteiten als leraar en zijn engagement voor de NTA niet worden betwist.

3.4. De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan de problemen die zijn vader naar aanleiding van hun activiteiten ondervonden zou hebben met de maobadi, nu verzoeker vage verklaringen aflegde in dit verband, die bovendien in strijd zijn met de documenten die hij ter adstructie neerlegde.

3.4.1. De neergelegde aanbevelingsbrieven komen klaarblijkelijk als gesolliciteerd voor, met oog op de asielprocedure. Dergelijke complaisancestukken kunnen dan ook niet volstaan om het asielrelaas te staven, temeer nu zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt de inhoud ervan niet strookt met verzoekers verklaringen. Waar verzoeker verklaarde dat hij zelf op 28/10/2057 (10 februari 2001) door maoïsten ontvoerd werd en dat zijn vader nog steeds vermist is, blijkt uit de aanbevelingsbrief van HURON dat zijn vader op 28/10/2057 (10 februari 2001) door maoïsten werd ontvoerd en dat hij na 100 dagen werd vrijgelaten en dat verzoekers eigen ontvoering hierin zelfs niet wordt vermeld. De aanbevelingsbrief van *Mallaz Majhphant VDC* stelt dat dan weer zowel verzoekers vader als verzoeker zelf in *Mallaz Majhphant VDC* verbleven hebben, terwijl verzoeker beweerde dat hij sinds de ontvoering van zijn vader zonder nieuws van hem verkeert en dat hij pas enkele maanden na zijn verdwijning met de rest van de familie naar *Mallaz Majhphant* verhuisde (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en 9-10).

3.4.2. De Raad ziet voorts niet in dat, indien verzoeker leest in de aanbevelingsbrief dat de HURON bekend zou zijn met de vrijlating van zijn vader, hij echter niets zou ondernomen hebben om zich dienaangaande te informeren en er zelfs nog niet in geslaagd zou zijn om het contact met zijn vader te

herstellen. Evenmin is het ernstig dat indien een mensenrechtenorganisatie een brief opmaakt om verzoekers problemen te staven, deze zou nalaten om verzoekers eigen ontvoering te vermelden. Voorts wijst verweerder er terecht op dat, waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt verkeerdelijk te hebben vastgesteld dat de aanbevelingsbrief van HURON een andere datum voor de ontvoering van zijn vader zou bevatten dan deze zoals verzoeker op het CGVS zou hebben verklaard, verzoeker echter zelf uitgaat van verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu hierin geenszins de datum van de ontvoering van verzoekers vader op 10 februari 2001 wordt betwist. Ook wat de aanbevelingsbrief van Mallaz Majhphant VDC betreft, is het niet de commissaris-generaal maar verzoeker zelf die uitgaat van een verkeerde lezing, nu hierin ondubbelzinnig en expliciet wordt gesteld dat verzoeker en zijn vader de heer Mohan Bahadur, allebei ("both") in Majhphant VDC verbleven. De motieven van de commissaris-generaal inzake de aanbevelingsbrieven blijven dan ook onverminderd overeind.

3.5. De commissaris-generaal verwijt verzoeker dat hij daarentegen geen stavingsstukken neerlegde aangaande de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vlucht, met name dat de maobadi zijn huis omsingelden nadat ze te weten kwamen dat hij een speech zou houden, niettemin verzoeker zelf op het CGVS te kennen gaf dat hij ter adstructie hiervan binnen de 10 dagen volgend op het gehoor posters en pamfletten zou overmaken.

Verzoeker acht het *"onredelijk en contradictoir in de argumentatie van verwerende partij dat zij de internationale bescherming aan verzoekende partij ontzegt omdat hij niet binnen de termijn van 10 dagen de posters en pamfletten waarnaar zij in han verhaal refereerde kon bekomen"* omdat deze *"termijn van 10 dagen onredelijk kort"* is. Verzoeker betoogt dat *"in het gerechtelijke recht de redelijke termijn 15 dagen voor iemand die in België woont. De termijnen worden verlengd tot 30 dagen voor de aangrenzende buurlanden en tot 80 dagen voor een ander werelddeel. In casu mu het daarom pas redelijk zijn aan verzoekende partij (in de veronderstelling dat zij onmiddellijk de posters en pamfletten kan opvragen) 80 dagen de tijd te geven om deze te ontvangen. 10 dagen is daarmee duidelijk onhaalbaar."*

3.5.1. Verweerder wijst verzoeker er terecht op dat *"dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 196)."* en dat *"het 'gerechtelijke recht' [is] niet van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet."* Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker reeds op 27 februari 2012 een asielaanvraag indiende, hij reeds van in het begin van zijn asielprocedure gewezen werd op het belang van het neerleggen van stavingsstukken ter adstructie van zijn asielaanvraag, maar verzoeker deze stukken ruim 9 maanden later nog steeds niet voorlegt, en hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven, wat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven dan ook aantast.

3.6. Verzoekers verklaringen inzake deze gebeurtenissen kunnen evenmin overtuigen. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers beweerde ontsnapping, waarbij hij verkleed als vrouw in een kleed over een muur sprong, bezwaarlijk als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

3.6.1. Volgens verzoeker *"interpreteert verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij verkeerd met betrekking tot haar ontsnapping. 20 a 25 Maobadi omsingelde(n) het huis van verzoekende partij maar zij(hij) verbleef op dat moment hij vrienden in dezelfde wijk (zie het gehoorverslag van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen, p. 11). Verzoekende partij hoefde dus verkleed als vrouw niet langs de Maobacli te passeren"*, terwijl uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker verklaarde dat *"Wij hoorden dat de maobadi daar waren en mijn huis omsingelden"* en hij daarom *"besliste te vluchten"* en *"Ik vermomde mijzelf als een vrouw, in een kleed van mijn moeder. Ik sprong overder de achtermuur rond mijn huis, die grenst aan een ander huis"* en *"vermomd als vrouw liep ik weg, van daar ging ik naar het dorp"* (gehoorverslag CGVS, p.11). Aldus vinden verzoekers ongeloofwaardige en fantasierijke verklaringen grondslag in het dossier en de aangepaste en genuanceerde versie die hij aanvoert in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Aldus blijft ook dit motief onverminderd overeind.

3.7. Voorts acht de commissaris het evenmin aannemelijk dat verzoeker omwille van zijn voorgehouden problemen nood zou hebben aan internationale bescherming, gelet op de gewijzigde actuele situatie in Nepal. Immers uit de *Subject Related Briefing* "Nepal" "Veiligheidssituatie in Nepal" van 30 mei 2012 blijkt dat de algemene veiligheidssituatie (met uitzondering voor de Terai) sedert 2010 is beginnen te verbeteren, de gewapende groeperingen sterk gereduceerd zijn en de incidenten een sterke terugloop kenden. Reeds op 21 november 2006 sloten de Nepalese regering en de maobadi een vredesverdrag en de maobadi hebben dit akkoord grotendeels nagekomen en hebben zich "bijzonder gedisciplineerd getoond" (NEP 2012-003w). Waar verzoeker in het verzoekschrift een paar passages citeert uit de informatiebundel die door de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het dossier, en meent dat de verwerende partij "*pleit tegen haar eigen stukken*", dient te worden vastgesteld dat zij aldus echter voorbijgaat aan de essentie van deze informatie, met name dat de situatie in Nepal positief is geëvolueerd en dat gelet op de actuele situatie niet kan overtuigen dat iemand met verzoekers voorgehouden profiel nood zou hebben aan internationale bescherming.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK